

и щастливи. Може би богъ ни е донѣсалъ да са срѣцнеме единъ съ други; ако пакъ не . . .» Тука тя захвана да нарѣжда. Азъ я прегърнахъ. «Прощавай, ангелу мой! казахъ азъ. — Прощавай, моя мила, моя скъпоцѣнна! Каквото и да стане съ мене, то, вѣрвай, най-послѣдната моя дума и молитва ще да бѣде за тебе!» Маша се още нарѣждаше, като са бѣше допрѣла до моите гърди. Азъ я цѣлунахъ пламѣнно и прибързахъ да излѣза изъ стаята.

ГЛАВА VII.

Пристѣпъ.

Презъ тая нощъ азъ не спяхъ и не сжблцахъ са. Азъ мислѣхъ като изгрѣ зорницата да ида при вратата на крѣпостъта, отъ дѣто трѣбаше да мине Мария Ивановна, и тамъ да са проста съ нея послѣденъ пѣтъ. Азъ осѣщахъ въ себѣ си голѣма промѣна. Волнението на душата ми бѣше много по-легко, отъ колкото оная скжрбъ, въ която са азъ намирахъ преди малко време. Въ скжрбъта на моето разлучване съ Маша са свѣтѣха още въ мене, ако и неясни, то доволно сладки надѣжди, и азъ очѣквахъ сѣка една опасностъ съ нетжрпѣние и съ благородното честолюбие. Нощъта премина незабѣлъженно. Азъ мислѣхъ вече да излѣза изъ кжщата си, когато изведнашъ са отвориша вратата и при мене са яви единъ капралинъ съ донесение, че нашите казаци сж излѣзле презъ нощъта изъ крѣпостъта; като завлѣкле заедно съ себѣ си и Юлая, и че около крѣпостъта са расхождатъ непознати хора. Мисалъта, че Мария Ивановна не ще може да излѣзе, ма плашеше доволно сил-